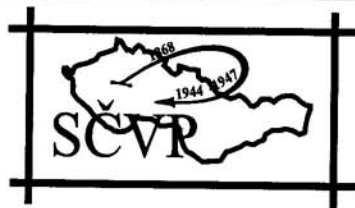

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

3/2004

Trvalá instalace putovní výstavy Osudy Čechů z Volyně v Podbořanech

Putovní výstava Osudy Čechů z Volyně byla zahájena v Zatici dne 15. března 1994.

Od té doby putovala po Čechách, Moravě a Slezsku, kde se jí téměř na třiceti místech potěšili pamětníci a kde také mnoha nezasvěceným podala základní informace o tom, co byla „Česká Volyně“ a kdo byli a jsou Volynáci. Nebudeme vyjmenovávat místa, kde se výstava zastavila, ale znovu poděkujeme všem, kteří smluvně pojištěnou spolupráci Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel a Národního muzea na přípravě výstavy učinili skutkem. S díky je třeba vzpomenout každého z desítek dárců památek dovezených z Volyně. Bez nich by výstava nikdy nevznikla.

Koloběh putovní výstavy se však zpomaloval a mnozí považovali její představení v Rakovníku za zastavení poslední. Touha umístit ji navzdory však nezanikla a proto je možné nyní říci, že snaha bude korunována úspěchem.

Novinami i rozhlaselem již prošla zpráva, že trvalá instalace Výstavy volyňských Čechů bude otevřena dne 8. května v Podbořanech v novém městském muzeu. Dlužno se zmínit o Ing. V. Petříčkovi, který se o to jako předseda historické komise zasloužil.

Stará radnice je historická stavba, která slouží městu více než 400 let. Obec ji zakoupila v roce 1577. K přestavbě do barokní podoby došlo po připojení sousedního domu a po velkém požáru města v r. 1720. Městský znak v průčelí je datován rokem 1751.

Do dnešní podoby byla upravena v letech 1933-34. Na konci 20. století však již potřebám Městského úřadu nevyhovovala. Jeho úřadovny byly přestěhovány do novostavby na okraji města, vystavěné původně pro zdravotnické zařízení a prostory staré radnice se uvolnily. Po veřejné diskusi o novém využití uvolněné budovy rozhodla rada města na základě návrhu starosty ing. J. Černánského o rekonstrukci a budoucím využití někdejší radnice pro informační středisko a především pro nově navržené městské muzeum.

Od tohoto rozhodnutí pak vedla přímá cesta k myšlence zřídit zde samostatnou trvalou expozici, věnovanou dějinám volyňských Čechů. Je to přirozené, pochopitelné rozhodnutí. Podbořansko je nejvýznamnější oblastí usídlení reemigrantů z Volyně v někdejších podbořanském okrese se po válce usadilo přes 6000 volyňských Čechů. Podbořansko jako oblast usídlování reemigrantů z Volyně věnovalo svou pozornost již 11 prací historiků a archivářů. Muzeum může výsledky jejich práce dobře popularizovat.

Pro budoucí expozici volyňské výstavy již jsou po generální rekonstrukci budovy připraveny tři místnosti a část vstupního vestibulu. Celkem 108 čtverečních metrů, klimaticky vyhovujících, s potřebným přirozeným i umělým osvětlením, zajištěných zabezpečovacím zařízením dává možnost trvale zde instalovat exponáty způsobem, jaký odpovídá všem požadavkům a předpisům na vybavení muzejních expozic. Vestibul bude vybaven i prodejním

stánkem, kam bude možno soustředit i nabídku celé škály publikací, věnovaných problematice volyňských dějin. Jak víme, je jich nemálo, ale jejich dostupnost není vždy nejlepší, často je distribuují jejich autoři, a co víc, o jejich existenci někdy ani nevíme. Vznikne-li prodejní místo, pak se objeví i nadějná příležitost pro nové projekty na vydávání nejrůznějších titulů volyňské literatury i literatury, která je svým zaměřením blízka zájmu všech, kteří se o dějiny České Volyně zajímají.

Expozice bude letos vytvořena na základě stávající putovní výstavy a bude doplněna novými vitrinami, které můžeme získat díky velkorysé podpoře městského úřadu.

Předpokládáme, že budeme co nejdříve moci vystavit i další sbírkové předměty z volyňské sbírky uložené v Národním muzeu. Omezit nás mohou jen finanční nároky na restaurování těchto předmětů a jejich ochranu pro nároky provozu expozice. Ještě nadějnější je aktualizace stávající putovní výstavy. Dobře víme, že ve stávající výstavě je jen okrajově připomenut osud černobylyšských navrátilců z let devadesátých, víme i o nutnosti doplnění některých pasáží staršího textu na základě nových poznatků z práce historiků.

Pochopení starosty a jeho spolupracovníků pro požadavky provozu muzea je nadějným příslibem pro vybavení pracovními silami trvalý dozor u expozici a možné zahájení spolupráce se studenty či začínajícími historiky snad konečně dovolí velmi nutnou velkorysejší spolupráci se staršími pamětníky osídlování Žatecka a Podbořanska.

Majitelem a odborným správcem expozice nadále zůstane ve shodě se Smlouvou mezi Sdružením a Národním muzeem muzejní oddělení novodobých českých dějin, které zaručuje zpracování a stav sbírky. Městský úřad v Podbořanech však do tohoto vztahu mezi Sdružením a muzeem přichází ve velmi potřebné roli poskytovatele přístřeší a garanta stabilního zajištění provozu. Jsme si jisti, že přichází čas, kdy budou památky ze života na Volyni jak dobře zajištěny a uloženy, tak moderně a dostupně představovány. Je možné namítnout, že k tomu všemu dochází relativně pozdě, ale naděje se v Podbořanech mění ve skutečnost a to je sdělení, které všechny potěší, a věříme, že i uspokojí.

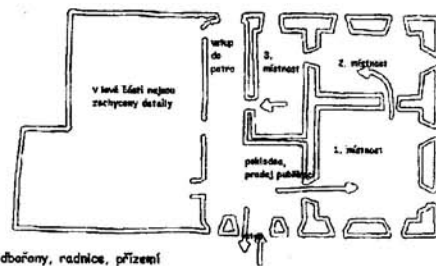
Dne 8. května 2004 se slavnostně otevřou dveře podbořanského Městského muzea. Díky představitelům městského úřadu v Podbořanech, díky Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel a díky Národnímu muzeu se za nimi otevře expozice volyňského muzea. Češi z Volyně budou při tom.

O všem, co s přípravou instalace a s programem slavnostního zahájení souvisí, budeme informovat. Každý dobře míněný a skutečnitelný návrh na obohacení expozice a nabídky, kterou bude svým návštěvníkům zprostředkovat, rádi přijmeme.

Máme dobrý pocit, že se úspěšně uzavírá jedna z etap práce, kterou jsme si před více jak deseti léty předsevzali.

Potěšte se i Vy příloženým pohledem na budoucího Městského muzea v Podbořanech, kde získala domovské právo Vaše expozice a představte si ji, prohlédněte si náčrtek půdorysu muzea.

PhDr. Stanislav Slavík, Národní muzeum Praha

Podbořany, radnice, přízemí

KNIHA O MLUVĚ UKRAJINSKÝCH ČECHŮ

Před dvanácti lety jsme ve Zpravodaji 3/92 (v květnu 1992) přinesli článek doc. Jany Jančákové z Filozofické fakulty Univerzity Karlovy, v němž nás informovala o počínajícím výzkumu ukrajinské češtiny. Šlo o mluvu Čechů z druhé reemigrační vlny, Čechů ze Žitomírka, jejichž návrat do staré vlasti jejich prarodičů umožněný po černobylyšské katastrofě sledovala tehdy veřejnost se živým zájmem. Zprávy a články v novinách, reportáže v týdenících i záběry v televizním zpravodajství však brzy ustávaly a všední život s jeho každodenními starostmi už tak aktuální pro novináře nebyl. Ale zájem o odborné studium ukrajinské češtiny musel být mnohem trvalejší, hlubší a časově náročnější. Doc. Jančáková pokračovala ve výzkumu a studiu ukrajinské češtiny, které konala spolu se svým mužem dr. Pavlem Jančákem, také jazykovědcem, po řadu následujících let, a když před pěti lety náhle zemřela, dr. Jančák jejich společnou práci dokončil. Jejich kniha Mluva českých reemigrantů z Ukrajiny právě nyní vychází v univerzitním nakladatelství Karolinum.

Zeptali jsme se, proč se jazykověda mluvou černobylyšských Čechů vůbec zabývala, když je přece zřejmé, že jde vlastně o češtinu „pokaženou“, narušenou ukrajinským a ruským jazykem. Dr. Jančák nám k tomu řekl:

To, že mluvu českých vesnic na Ukrajině ovlivňovalo ukrajinské a ruské jazykové prostředí, v němž Češi žili, je věc naprosto přirozená. Však i čeština poloviny 19. století, tedy doby, kdy Češi na Ukrajinu odcházeli, byla jiná než čeština dnešní, protože i svět byl jiný. Např. vlak, automobil, elektřina to všechno bylo tehdy neznámé. A Češi na Ukrajině všechny takové nové výrazy nutně přejímali z ukrajinské češtiny. Nejvíce změnila tamní český slovník sovětská kolektivizace. Čeští starousedlíci v Malé Zubovštině, jejíž mluvu jsme zkoumali, museli opustit své rozptýlené hospodářské usedlosti a vystavěli si novou centrální vesnici. To ovšem stejně jako život v kolchozním společenství znamenalo i celou řadu přejatých pojmenování (cháta, hánek, elektřina), a staré reálie a s nimi i stará česká slova (stodola, mlát, voploť, přístodúlek, patro) pamatují už jen ti nejstarší a mnohdy ani ti už ne. Kromě toho jde o přibuzné jazyky, takže mluvčí v dvojazyčném prostředí

ztrácejí kontrolu nad tím, které slovo nebo tvar je český a který nečeský. I některá slova, která vypadají jako česká (vojna, pohoda, žili vedle nás, ráda vážu), česká vlastně nejsou, protože jejich význam je přejatý (česky řekneme válka, počasí, bydleli, ráda pletu). Přejatá slova, která se vázala na každodenní život v ukrajinském prostředí, to byla také první slova, kterých se ukrajinští Češi v novém českém prostředí nejdříve zbavovali, aby se zdejším Čechům co nejdříve přizpůsobili a nebyli nápadní. Slova jako selo, mahazyn, kvartira, mašina dnes už v běžném hovoru sotva uslyšíte. Proto jsme s výzkumem začali hned brzy po příjezdu Zubovštinských v r. 1991 a stejně brzy i u navrátilců z Malinovy. Pro vědecké účely je však důležité zachytit ukrajinskou češtinu takovou, jaká byla v poslední fázi svého vývoje na Ukrajině. A přímo v Zubovštině a v Malinovce jsme tehdy zkoumat nemohli, to nám sovětské úřady nedovolily.

Rád bych ještě při té příležitosti všem ukrajinským Čechům vzkázal, že se nemají za co stydět, že jejich čeština nese stopy dlouhého soužití v prostředí cizího příbuzného jazyka. Spíše je třeba se obdivovat tomu, že si Češi mateřský jazyk svých předků po celou tu dlouhou dobu několika generací udrželi, třebaže po zrušení všech menšinových škol v r. 1938 nemohli už mít českou školu.

Jak jste v tom roce 1991 s výzkumem začínali?

První naše seznámení s ukrajinskou češtinou bylo mezi dětmi v sanatoriu v Říčanech u Prahy a mezi studenty na prázdninovém kurzu českého jazyka v Pelhřimově, kam děti a studenty pozvaly české úřady ještě před repatriací. Při vlastním výzkumu po příchodu reemigrantů jsme se však zaměřili především na starou generaci, protože hlavním cílem bylo sledovat charakteristické nářeční rysy jejich mluvy a srovnávat je s českými nářečnými mluvami v mateřském území. Obvykle platí, že mluva na jazykových ostrovech, tedy i mluva Čechů v Zubovštině a Malinovce, je mnohem starobylější. Mám-li to říct zjednodušeně: je to proto, že Češi na Ukrajině mluvili stále tak, jak se ve staré vlasti mluvilo v době, kdy jejich předkové před sto, sto padesáti lety odcházeli.

A takovou mluvu si uchovali až dodnes.

Hlavním charakteristickým rysem ukrajinské češtiny jsou znaky severovýchodočeského nářečí. U mluvčích ze Zubovštiny a z Malinovy jsou však mnohem častější a důslednější, než jak se v severovýchodních Čechách mluví dnes. Např. v vyslovují češtinu reemigrantů jako u nejen v domácích a přejatých slovech a ve vlastních jménech z ukrajinského prostředí nejvyšší, *Václav, stará Žijnostka, souchoz, Horbačou, Malinouka, na Vouči*, ale i v zeměpisných jménech z prostředí českého Sokolova, *žije na Rouny, čera je w Olouje*. Některé zvláštnosti mluvy, které jsou v ukrajinské češtině dosud běžné, byste v severovýchodních Čechách dnes už neslyšeli vůbec. Jde především o slabiky *bě, pě, mě, vě*, které se nevyslovují s měkkostí, jak je v češtině obvyklé (tedy s *j: bje, pje, vje*), ale „tvrdě“ (bez *j*) byli sme v *bežencich, špatně topej, deset kopejek, voni stavej, koupil to tátoj a máme*. Takové a četné další jevy jsme zachytili už na našich prvních magnetofonových nahrávkách. Proto jsme už v prvním roce našeho výzkumu nahrávali co nejvíce.

Kam všude jste za rodáky ze Zubovštiny a z Malinovy jezdili?

Rodáky ze staré generace jsme hledali v jejich nových domovech, nejdříve v Rovné u Sokolova a v Krupci, ale pak téměř všude, kde teď „Černobylští“ jsou: v Jirkově, ve Stráži pod Ralskem a v Kuřivoděch, často jsme jezdili do Zákup, do Milovic a do Kopidlna, ale byli jsme i v Broumově a v Rokytnici v Orlických horách a jednou i v jižních Čechách v Jindřichově Hradci. A všude tam při přátelských setkáních a besedách v rodinném prostředí jsme poživali i nahrávky. A rád vzpomínám, že všude jsme byli přijímáni vlídně a s nevšední upřímností a přátelskou otevřeností, jako bychom patřili „do rodiny“.

Hlavní náplní naší práce bylo však vedle nahrávek zpracovat rozsáhlý dotazník, a to jak ze Zubovštiny, tak za Malinovku. Z mluvy tamních rodáků bylo tak třeba zjistit a ověřit přes dva tisíce slov a tvarů. To znamenalo hodiny a hodiny trpělivého vyptávání a času, který nám tak mnozí věnovali, jako např.

ze Zubovštiny rodina Horských, paní Anna Rybová, Josef Černý a další a další; z Malinovy nám takto pomohla hlavně paní Ludmila Antošová a Běta Marková, také Marie Hostinová a mnozí jiní. Dobře pamatuju a s vděčností vzpomínám i na ty, které jsem tu nejmenoval, byla by jich řada.

Pro poznání charakteru ukrajinské češtiny bylo důležité, že oba dotazníky, které jsme s našimi informátory takto zpracovali, obsahovaly tytéž otázky, jaké jsme užívali při výzkumu českých nářečí k zjišťování rozdílů v slovech a tvarech na území Česka, takže pak bylo možno srovnávat.

Jestli dobře rozumím, podle výsledného zpracování bylo tak možno také porovnávat, kterému kraji v Čechách je mluva v Zubovštině a v Malinovce nejvíce podobná.

Ano. A při probírání charakteristických rysů ukrajinské češtiny se pak v knize postupuje tak trochu jako v detektivce. Nejprve se ukáže, že mluva v Zubovštině a Malinovce nepatří na Moravu, ale do Čech. Pak, že má rysy severovýchodočeské, a čím dál tím víc se podle odpovídajících jazykových hranic dané území zužuje, až se ta „záhada“ nakonec odhalí. Jazykový rozbor ukázal, že mluva Zubovštiny odpovídá v Čechách mluvě na území západně od Hradce Králové, kdežto mluva Malinovy se vztahuje k východočeskému kraji v Orlických horách při moravské hranici. Je tedy velmi pravděpodobné, že právě z těchto ohnisek směřovaly v 19. století hlavní kolonizační proudy do těchto dvou obcí na Žitomirsku.

Slyšel jsem, že o prvních českých obyvatelích Zubovštiny jsou i nějaké písemné zprávy v místní kronice.

Takový soupis několika lokalit, často zkomolených a také různorodých, se v Zubovštině traduje, ale všechno to jsou zprávy dost pozdní, nepřímé. Velmi spolehlivý je však údaj paní učitelky Anny Pišlové, ženy známého lékaře (nyní žije v Milovicích). U nich se uchovala vědomost, že jejich rodina pochází z obce Třesovice (západně od Hradce Králové), a ověřili si to přímo u třesovického kronikáře pana Bednáře. Zápis v tamní obecní kronice je starý a skutečně potvrzuje, že převážná většina přistěhovalců (217 osob) byla právě z této farnosti. V případě Zubovštiny odpovídá tedy jazykový rozbor zároveň i záznamům v písemných pramenech. O Malinovce sice písemné zprávy nejsou, ale jazykový rozbor je i v tomto případě po mém soudu velmi přesvědčivý.

I když tedy v knize jde především o odborný rozbor jazykový, je vidět, že i neoborník najde v knize leccos zajímavého a nového.

I ten jazykový rozbor jsme se snažili podat se tak, aby kniha byla přístupná i širšímu okruhu zájemců. Výklad je ilustrován deseti jazykovými mapami, a jak je u studii o nářečí zvykem, na konci výkladu jsou připojeny i ukázky souvislých vyprávění. Jsou vybrány tak, abychom si zároveň také mohli uvědomit, jaký kus přetěžkého života má stará generace našich krajanů ze sovětské Ukrajiny za sebou. Kromě běžných radostí a starostí života a práce v české komunitě poznali hrůzy druhé světové války a byli svědky i těch nejhorších stránek sovětského zřízení. Jak nám říkala babička Ištřánková: „Byla by to velká kartina!“ My, kteří jsme měli vzácnou příležitost těm trpkým vzpomínkám s úctou a pokorou naslouchat, to víme velmi dobře. Chtěl bych všem touto cestou ještě jednou za nás poděkovat.

Knihy manželů Jančákových Mluva českých reemigrantů z Ukrajiny, která v dohledné době vyjde, bude stát 145 Kč a je možno si ji objednat na adrese Ediční oddělení Filozofické fakulty UK, nám. Jana Palacha 2, 116 38 Praha 1 (e-mailová adresa: edice@ff.cuni.cz).

Oba rozmlouvající, jak ptají se ing. Hofman, tak dotazovaný spoluautor dr. Jančák, by však chtěli našim čtenářům znovu připomenout, že ovšem nejde o obvyklou knižku, která by se četla jako nějaký román nebo třeba lidový kalendář, které Češi kdysi tak rádi na Ukrajině čítávali.

I když jsme v rozhovoru o knize říkali, že je podána jako detektivka, napínavě to však bylo především pro spoluautora samého, když viděl, jak se mu na teritoriu Čech daří pomoci jazykových hranic postupně zužovat a nakonec i najít území, odkud první kolonisté do Zubovštiny a Malinovy pravděpodobně pocházeli.

V knize se to však musí dokazovat tak, že se vyjmenovávají řady příslušných charakteristických slov a tvarů, a to je pro běžného čtenáře velmi nudné čtení. V knize to však samozřejmě být musí, protože to k popisu každé mluvy, a tedy i k popisu ukrajinské češtiny, prostě patří. Může se ale stát, že právě Vy ze Zubovštiny a z Malinovy najdete i mezi těmi řadami příkladů leccos, co bude pro Vás zajímavé a co Vás potěší, protože některá ta slova nebo tvary znáte dobře ještě sami ze svého rodiště na Ukrajině nebo je znáte z mluvy svých rodičů a prarodičů. Anebo je už neznáte, protože je užívají nebo si na ně alespoň pamatují už jen ti nejstarší z Vás.

A tak je možné, že si i takovou knihu, která popisuje Vaši vlastní mluvu a mluvu Vašich rodičů, přece jen budete chtít na památku koupit. Rozhodně si však myslíme, že by to mohlo být zvlášť vhodný dárek pro Vaše děti, pro mladou generaci. To proto, že v té podobě, jak jste tuto mluvu znali na Ukrajině a jak je v knize popsána, se ve Vašem novém domově ukrajinská čeština zde v Čechách zvláště u Vašich dětí brzy změní a splyne s běžnou mluvou zdejšího českého okolí. Popis původní ukrajinské češtiny bude pak pro ně nejen vzpomínkou, ale už dnes má pro nás pro všechny i svou hodnotu dokumentární.

I když tato knižka není tedy detektivka, může v ní snad každý najít něco „svého“ a zajímavého. To platí nejen pro černobylské krajany.

Ptal se Jiří Hofman

Rád se vracím ...

Pomalu ale jistě se blížím ke konci své cesty životem, a tak bilancuji a v duchu si říkám „Žil jsi, člověče, dobře nebo zbytečně? a sám si musím odpovědět: „Ne, nežil jsi zbytečně, bylo to všelijaké, mnohdy až příliš zlé, ale ty jsi šel a došel k cíli, ke kterému jsi byl určen. Máš děti, vnoučata a pravnoučata co chceš víc?“

Je dobré prožít čtvrtinu života s rodiči a s člověkem, který ti vždy stál věrně po boku a vždy ti byl ochoten pomoci v každé situaci. Je dobré prožít zbytek života se svými dětmi a vnoučaty a pravnoučaty. Je to jako čtvero ročního období, jaro, léto, podzim, zima.

Ano, je dobré prožít toto čtvero období lidského života vyplněného stykem se čtyřmi, nejinými s námi spřízněnými pokoleními. Je moudré, že ani chvíli nejsme sami a že na zvládnutí nejtěžšího úkolu poznat sami sebe máme celý život, celý rok v jeho čtyřech proměňacích náleží tak trochu jenom nám. Naproti tomu ubíhající čas a s ním neustále se zkracující možnost pobývat s prarodiči, rodiči, dětmi s vnoučaty a pravnoučaty dává tušit, že spravedlnost je neúprosná. Kdykoli mnou zalomcuje pocit osiřelosti, pomyslím si, jak by na druhé straně bylo nespravedlivé, kdyby rodiče pochovali své dítě, plod jejich společného života.

Od útlého věku si člověk hledá cestu napříč spleťtým životem a houf nejbližších lidí z rodinného prostředí ho přivádí do kraje značených cest. Když někdo sejde z cesty v dobré víře hledat cestu po svém, neprovedeně, na prahu dospělosti není už tak nebezpečné, jako když tápe dítě. Nepatřím k lidem, kteří jsou doma všude, kde mě nechají pověsit si kabát a kde mě posadí za stůl. Jsem doma na jediném místě na světě, kde propuklo mé jaro, kudy se ubíralo mé léto a ubírá se podzim, a kam se chci před zimou natrvalo vrátit. A samozřejmě bych nerad přicházel sám. Je útěšné vracet se ve dvou, s někým, koho jsme tři čtvrti života milovali a kdo nám moudře pomáhal snášet tíhu života se všemi těžkostmi většiny našich přerodů. *Václav Dubec*

Žebrota chce mít ze syna „pána“ ...

Život není jednoduchý a přináší s sebou řadu překvapení. Stejně tak ne vždy a v každém prostředí platí pořekadlo: „V nouzi poznáš přítele.“ To poslední neplatí hlavně v rodinných vztazích.

Z české školy jsem přestoupil do polské číslo 3, která měla sídlo přímo na nádvoří hradu Lubarta. Končil jsem základní školu a maminka se třemi syny na krku, vdova, stála před problémem, jak dále? Ředitel základní školy p. Soltysik mamince doporučil, abych šel do tzv. „handlůvky“ obchodního gymnázia. Přítom byl zdůrazňoval, že vše by bylo jednodušší, kdybych netrval na tom, že nejsem Polákem, ale Čechem.

Maminka svolala „rodinnou radu“ a já jsem nedočkavě naslouchal za dveřmi, jak to dopadne. Když maminka na chvíli odešla, jedna z tetiček prohlásila: „Zebrotá, chce mít ze syna pána, když nemá peníze, ať ho pošle do učení na ševce.“

S pomocí sousedů a známých maminka sehnala třicet zlatých na přijímací pohovory. Ty jsem absolvoval úspěšně a byl jsem třetí v pořadí.

Začala výuka. Měsíční poplatek byl 20 zlatých. Pro zajímavost, ředitel základní školy měl 120 zlatých měsíčně a oblek na míru stál 25 zlatých.

A zase náhoda... Setkal jsem se s Dr. Parmou, ředitelem české školy, který mě znal velmi dobře. Když jsem mu řekl, kde studuji, pozval mě k sobě a nabídl mi, že má velmi dobrého známého ředitele závodu Baťa v Chelmu v Krakova, Dr. Gabesana, a že by mi zařídil Baťovo stipendium. Tak se také stalo, a maminka už neměla žádné problémy. Kromě toho jsem se stal pomocníkem vedoucího gymnaziální knihovny za 10 zl. měsíčně a další peníze jsem získal tím, že jsem doučoval své kamarády v polštině.

Na Dr. Parmu velmi rád vzpomínám. Vzpomínám na jím organizované táboryk v Teremne za církvi. Dodnes si pamatuji jednu z básní: „Sobota přišla, den výplaty, a cinkla chudými dukáty, v hospodě zaburácel automat, kolem se zdvihl rej strakatý a zavanula vůně lacných pomád...“

Přišla válka a všechny plány vzaly za své. Psal se rok 1947 a na zastávce jedenáctky, u schoy sv. Václava, jsem Dr. Parmu znovu potkal. Oboustranně to byla nefalšovaná radost z toho setkání. Musím se dnes dodatečně usmát, že chybělo málo, a prognóza „sudičky“ o tom ševcovství se málem stala realitou.

Tak rád bych se něco bližšího dověděl o Dr. Parmovi. Najde se někdo z mých krajanů, který by splnil mé přání?

Ing. Antonín Liška, Libnič

Noviny zítva vyjdou ...

Během přemisťování našich jednotek z výcvikového prostoru na Bukovině směrem ke Lvovu přišel k našemu gaziku ppor. Mareš (redaktor Osvěty 1. brigády). Zastavili jsme asi 30 km od Lvova, nedaleko nějaké vypálené vesnice. „Máme už málo nafty“, říkal Sašovi. „Vypadá to tak, že zítva nebudeme mít možnost tisknout noviny. Musíte nám pomoci. Naftu si přečerpáme z vašeho vozu a vy tu budete muset zůstat. Až palivo dostaneme, pošlu vám něco, abyste mohli za námi. Do vesnice však raději nechoďte.“

V blízkosti stála celkem zachovalá stodola, tak jsme se u ní utábořili s tím, že tam budeme moci i přespát. Bylo nás celkem šest: Můj manžel Saša, bývalý redaktor Krajaňských novin na Volyni, Josef Foitík, jeden ze sazečů, asi čtyřicetiletý Žid Majer, sovětský řidič Kolja, Marta Terpajová z Podkarpatské Rusi a já. Na celé osazenstvo jen dvě pistole a nic k jídlu. V dále jsme viděli skupinku civilních obyvatel. Z komínů polozbořených domků, trčících k nebi, se kouřilo. Vařili si. „Nechoďte do vesnice“, slyšeli jsme napomenutí našeho poďporučíka. Neohdli jsme riskovat a tak jsme se spokojili s tím, co se nám zde samo nabízel. Obě s Martou jsme byli menší postavy, takže jsme se brzy schovaly ve vzrostlém kukuřičném poli. Za malou chvíli jsme měly téměř plný kbelík krásných kukuřičných klasů. Muži zatím připravili ohniček a z nedalekého potůčku donesli vodu, a tak se brzy přímo ve kbelíku vařil náš oběd i večere. Tak trochu nám vadil nedostatek soli, ale „hlad je nejlepší kuchař“, takže nám všem opravdu chutnalo.

Večer bylo po krátké poradě dohodnuto, že Saša s Koljou budou do jedné hodiny držet stráž a pak se muži vystřídají. Hromada slámy, na ní vojenský kabát, na kterém jsme s Martou ležely přitisknuto k sobě a druhým kabátem přikryté to vše nabízel docela slušný odpočinek.

Noční ticho přerušovalo jen slabé šplouchání potůčku, tekoucího v blízkosti. Ve stodole byla hluboká tma. Viditelný byl jen úzký proužek pootevřených vrat. Tam za nimi hlídala naše bezpečnost můj muž. Jak ráda bych tam byla s ním, místo Kolji. Věděla bych, zda je všechno v pořádku. Ale muži o tom nemohli ani slyšet, a tak jsem je musela poslechnout. Hlavou se mi ještě honila napomenutí. „Nikam se nevzdalovat, zůstat pohromadě!“ Přemožena únavou jsem usnula. Nevím, jak dlouho trval můj spánek. Najednou ho přerušil hrůzný křik: „Držte ho! Pomoc! Chyťte ho!“ Vrata se rozlétla, oba naši strážní vrazili dovnitř. Saša věděl, v kterých místech ležím. V okamžiku byl u nás. Jednou rukou mne objal, v druhé držel pistoli. Byli jsme zticha, zmlkl už i původce celého poplachu, náš sazeč. Do rána již nikdo nezamhouřil oka. Dva muži hlídali venku, ale sazeč zůstal s námi, byl nervózní a úplně zničený. Později jsme zjistili, že ve chvílích nervového vypětí mival těžké sny, ve kterých utíkal před gestapáky.

Ráno jsme po osvícení v chladné vodě tekoucího potůčku zaháněli hlad vařenou kukuřicí. Naši pozornost upoutalo civilní osobní auto, které se marně

pokoušelo vyjet z rozblácené polní cesty. Kola se protáčela a stále více se bořila do kašovitého terénu. Vystoupili tři muži, sovětská letci a marně se snažili auto pomoci. Naši muži k nim zamířili a nabídlí svou pomoc. „Ano, a můžete nám pomoci, máte silnější auto.“ „Rádi, ale jsme nepojízdní, nemáme benzin.“ stěžovali si naši. „Toho máme dostatek, dáme vám i na cestu a ve Lvově si načerpáme další.“ A tak během necelé hodiny již obě vozidla odjížděla. Jeli jsme hledat Osvětu 1. brigády.

První slova, kterými nás přivítal ppor. Mareš, byla: „Máte benzin?“ „Máme.“ „To je dobře.“ „A noviny zítva vyjdou.“

Marie Pánková

Výzva

k bývalým zahraničním vojákům, kterým v roce 1944 nebylo ještě 18 let. Prosím za účelem přípravování knihy o zaslání kopie fotografie s příložením jména, příjmení, data narození, kdy a kde padl nebo byl zraněn, zemřel nebo ještě žije, u čeho sloužil. Prosím o zaslání do 15. dubna na adresu Marie Pánkové, Volyňských česků 1707, 43 801 Zatec, tel. 415 740 540.

Děkuji předem za vyřízení.

V Zateci, 25. 2. 2004

Marie Pánková

Vážení krajané a přátelé,

je mi osmdesát let a s přibývajícím roky člověk vzpomíná a bilancuje celý svůj dosavadní život. Tak i já si vzpomínám, jak jsem vyrůstal na Volyni v Novinách Českých, spolu s osmi sourozenci. Otec mi zemřel, když mi bylo 14 let, to už začínala válečná léta. Po osvobození západní Ukrajiny jsem se já a moji čtyři bratři hlásili do československé armády.

Jednou, když jsem se svým útvarem procházel lesem, stál na křižovatce můj bratr a ukazoval směr. Dovedete si představit, jak mi bylo při tom setkání. Jindy si zase vzpomínám, jak jsme se přemisťovali z Besarabie přes Kamenec Podolski pod Duklu. Přecházeli jsme většinou v noci a za noc jsme ušli 50 km. Při jednom pochodu jsem se ohlédl a uviděl kolem projíždět tankové dílny, kde sloužil můj druhý bratr. Nabídl mi, abych nasel, a tak jsme se s kolegou svezli. Jenže dílny zůstávaly v zadu za útvarem, tak jsme nakonec seskočili a hledali svůj útvar. Vedle nás zastavil džíp s generálem Svobodou a ten se nás hned ptal, co tady děláme. Řekl jsem mu, že jsme se svezli s brachou, a on nato nedělejte to, hoši, kdyby vás někdo oddělal, ani bychom nevěděli, kam jste se poděli.

Později jsem se setkal s generálem Svobodou na frontě pod Duklou. Já jsem sloužil u ženistů, naše práce byla vyhledávat miny a stavět pozorovatelny. Jednou nad rámem se objevil generál Svoboda, kázal přenést telefon ven z pozorovatelny, tam si rozestlal pláštěnku a odtud vydával rozkazy. A my jsme si šuškali, jak jsme se nadřeli se stavbou, do které nakonec vůbec nevěšel.

Představuji si, jaké měl asi pocity, když po skončení války místo uznání jeho zásluh dělal účetního v zemědělském družstvu a ti, které jsme nikdy neviděli po celou dobu našeho pochodu přes Duklu, a které nikdo neznal, vystupovali před národem jako hrdinové.

Tak si myslím, jestli by se nenašlo místočko v naší televizi, které by připomnělo skutečného hrdinu. Mladá generace dnes už ani neví, kdo pan generál Svoboda byl.

Bohuslav Anděl

ZPRÁVY Z REGIONŮ ...

Region Praha

Pražský region, pod osvědčeným vedením neúnavně paní Třeny Malinské a ve spolupráci s dalšími obětavými členkami našeho Sdružení uspořádal dne 20. února masopustní večírek. Tato, již tradičně zdařilá akce, se uskutečnila za hojně účasti nejen našich členů. Setkání se konalo ve Vojenském hotelu na Julisce v Praze 6.

V úvodu předsedkyně uvítala všechny přítomné a poté jednotlivě i pozvané hosty paní Věru Latzelovou (redaktorku našeho zájmového časopisu „Zpravodaj“), pana Kroupu, (redaktora časopisu „Národní obrození“), dceru gen. L. Svobody paní Zoe Klusákovou a též naše milé hosty z regionu Chomutov.

Po krátké besedě jsme se odebrali do blízké restaurace „Na Julisce“ (Restaurace Vojenského hotelu je t. č. mimo provoz), abychom se občerstvili chutným obědem.

Po návratu do sálu začal pořad vlastního masopustního večírku, zahájený přáním příjmeného zážitku a společným zpěvem písní „Mnoga ljeta“ a polské „Sto lat“. Poté už nic nebránilo družné zábavě. Naši krajané si povídali a vzpomínali na náš život na Volyni, na dobu okupace, na reemigraci a dobu usídlování ve vlasti.

K tomu hrála, stejně jako v minulých letech, tříčlenná hudební skupina p. Koláře oblíbené lidové a národní písničky, které jsme si, obdobně jako při podobných slavnostech kdysi na Volyni s chutí zazpívali.

Zpestřením večírku byla, jak se již stalo tradicí, bohatá tombola.

Naše členky připravily milé pohoštění, sestávající z tradičních volyňských koláčků, cukroví a jiných dobrot. Manželé Nečasovi se, jak se již stalo z jejich strany zvykem při takovýchto slavnostech, postarali o „tekutý pramen zdraví“. Všem za to patří náš upřímný dík.

Rozloučili jsme se s přáním dobrého zdraví a šťastného shledání na masopustním večírku v roce 2005.

Jaroslav Mec

Region Krkonoše

Vážení čtenáři Zpravodaje a krajané, chtěla bych se s Vámi podělit o zážitek ze zasedání v Praze. Dostala jsem pozvánku na zasedání CV SČVP v Praze dne 25. 11. 2003. Věděla jsem, že jedu mezi své krajany, velice jsem se na toto setkání těšila, protože vždy získávám nové poznatky. A neklamala jsem se. Chtěla bych poděkovat panu prof. Dufkovi za jeho milé přijetí, také paní Nečasové, paní Malinské atd. Některá příjmení si ani nepamatuji. Kromě paní Nečasové jsem neznala nikoho a přesto jsem se cítila velice dobře. Na tomto zasedání byl založen nový region Krkonoše, který mám na starosti. Již se mi podařilo získat několik členů a také jsme 27. 2. 2004 měli 1. schůzku, kde jsem seznámila členy s prací a činností našeho nového regionu. Zástupkyní se stala pí Bečvářová a pí Havelková. Chtěli bychom se scházet vždy za dva měsíce. Také jsme se dohodli, že 8. 5. 2004 v 11 hod. se uskuteční 2. setkání volyňských Čechů ve Sportohotelu Hertvíkovicce Mladé Buky.

I Vás bych chtěla co nejsrdčejší pozvat, pokud budete mít zájem a možnost přijet. Je velice těžké dnes získávat nové členy, protože rodiče jsou již v pokročilém věku a myslí si, že to nestojí za a jejich děti znají rodiště svých předků pouze z vyprávění, ale projevují zájem a to je milé. Chtěla bych poděkovat vedení CV SČVP za důvěru, kterou mi projevilo.

Za region Krkonoše Jiřina Novotná

Poděkování

Jméno rodiny moc děkuji manželům Anně a Josefu Vlkovým i ostatním spoluautorům, kteří obětavě spolupracovali na shromáždění a zpracování materiálu knížky „Historie Českého Boratína“.

Listování v uvedené knize vyvolává vzpomínky

na pěkné i smutné příběhy našich předků. Po návratu v únoru 1947 jsme se usídlili v obci Kozojedy čp. 1 na Litoměřicku, kde se rozdělával velkostatek. Vzpomínám na rodinu pana Antonína Albrechta, který byl vynikající hospodář a chovatel nádherných koní. U kostela se zámečkem zdi bydleli Zajícovi z Boratína a další rodinou byli Flanderkovi se dvěma dcerami.

V padesátých letech se mladí postupně rozprchlí a po tlaku na „kolektivizaci“ odcházeli i rodiče. Dnes v Kozojedech z těchto dosídlenců není nikdo.

V závěru děkuji za práci se sledováním dění v chebském regionu paní Libuši Pancířové a Ludmile Mácové. Oceňuji a děkuji za práci s vydáváním Zpravodaje.

Šorma Rostislav (1934), Školní 11, 350 02 Cheb

Blahopřejeme doc. PhDr. Jaroslavu Fialovi, CSc. k 75. narozeninám

Významný plzeňský muzikolog a hudební pedagog, rodák z Kupičova, doc. PhDr. Jaroslav Fiala, CSc., oslavil 24. února v plné životní a pracovní svěžesti 75. narozeniny.

Fakt, že celý svůj život zasvětil hudbě, nikoho z Kupičova nepřekvapuje. Vždyť celá rodina Fialova byla známa jako mimořádně muzikální. Dědeček byl členem vojenské kapely, otec hrál na křídlovku a oba rodiče zpívali v kostelním sboru. Pro Jaroslava byl zpěv stejně přirozený jako řeč a vydržel mu to dosud. Přála bych čtenářům, aby ho slyšeli živou. Od dětství se také učil hrát na různé hudební nástroje, především na housle a klavír.

Kromě zájmu o hudbu měl Jaroslav odmalicka i velkou touhu po vzdělání. Rodiče měli pro to pochopení a ještě na Volyni mu umožnili studovat střední školu v Lucku. Po reemigraci absolvoval gymnázium a po něm Pedagogickou fakultu v Plzni. Vedle studia na fakultě studoval soukromě harmonii a skladbu. Po ukončení fakulty prošel jako učitel několika školami v pohraničí a přitom dále studoval Vysokou školu pedagogickou v Praze, obor hudební výchova - hra na hudební nástroje.

Několik let přednášel na Pedagogickém institutu v Karlových Varech dějiny hudby a nauku o harmonii a vyučoval skupinové hře na housle.

Po zrušení institutu začal přednášet na Pedagogické fakultě v Plzni. V r. 1970 vykonal rigorózní zkoušku a o dva roky později měl obhajovat kandidátskou disertační práci. Nevyhovořoval však po stránce „kádrově“, a tak se vědecké hodnosti dočkal až po listopadu 1989. V r. 1992 se habilitoval jako docent. Po celou dobu svého pedagogického působení je mezi studenty velmi oblíbeným pedagogem.

Vedle bohaté pedagogické činnosti je pro doc. J. Fialu příznačná i bohatá činnost publikační. Napsal např. řadu studií z historie Karlovarského symfonického orchestru a jeho dirigentů, z historie výroby hudebních nástrojů v západočeském pohraničí a řadu prací věnovaných historii západočeského hudebního školství. Dosavadním vrcholem jeho publikační činnosti je však monografie Západočeská vlastivěda - Hudba. Významné místo v publikační činnosti J. Fialy zaujímají i popularizační články s rozmanitými náměty. Znájí ho i čtenáři Zpravodaje SČVP z jeho vzpomínkových článků i článků o pozoruhodných osobnostech.

Přejeme našemu významnému krajanovi, který je zároveň i našim milým kamarádem, aby mu jeho pracovitost a duševní svěžest vydržely ještě dlouhé roky, a hlavně, aby mu dlouho a dobře sloužilo zdraví.
Za kupičovské rodáky M. Žáková

NAŠI JUBILANTI...

Paní Olga Saveláková roz. Novotná dne 5. 4. ve Zdobunově se dožívá 82 let.
Zdraví a boží požehnání přejí dcery Jana a Darie s rodinami

Region Frýdlant

Přehled jubilantů, kteří se dožívají svých významných výročí ve 2. čtvrtletí 2004

60 let 9. 4. Zadražilová Antonie ze Sofievky, Frýdlant v Č.

71 let 2. 4. Vlasáková Libuše z Volkova, Liberec.

72 let 15. 5. Šnajdr Evžen z Volkova, Jindřichovice p. S., a 10. 5. Tylichtr Josef z Novosilek, Křžany.

76 let 29. 6. Hausmann Zdeněk z Nové Vsi, Frýdlant v Č.

78 let 13. 5. Chocholeš Vladimír z Arestova, Liberec a 31. 6. Šleissová Evženie z Ivanoviče, Frýdlant v Č.

83 let 20. 5. Jesinková Žofie ze Sofievky, Raspenava.

84 let 16. 4. Král Vladislav ze Zlábku, Frýdlant v Č.

97 let 6. 5. Kosková Věra z Kvasilova, Jablonec n. N. Krajanka Kosková je naší nejstarší členkou.

Do dalších let hodně zdraví a životní pohody přejí za region Frýdlant v Č.
Ludmila Milická

Region Žatec

Ve 2. čtvrtletí se dožívají významných jubileí tito naši členové:

Dodatečně je to ještě Ludmila Efenbergrová, 26. 2. - 65 let, Žatec a Antonie Milerová, 8. 3. - 91 let, Žatec. Marie Nosková, 17. 4. - 80 let, Žatec. Marie Němcová, 18. 4. - 80 let, Lhota. Jiřina Štýbrová, 22. 4. - 70 let, Horní Jiřetín. Rostislav Valenta, 22. 4. - 75 let, Podbořany. Marie Benková, 30. 4. - 65 let, Podbořany. Marie Procházková, 30. 4. - 75 let, Liběšovice. Ludmila Kalášová, 12. 5. - 70 let, Opocno. Božena Tamchinová, 20. 5. - 70 let, Postoloprty. Olga Řeháková, 24. 5. - 65 let, Vel. Černoc. Alžběta Panýrková, 30. 5. - 70 let, Jilové u Děčína. Arnošt Lhota, 7. 6. - 80 let, Žatec. Augustin Jirásek, 7. 6. - 70 let, Podbořany. Josef Kovář, 8. 6. - 80 let, Třemošná Plzeň. Tamara Lenzová, 16. 6. - 85 let, Vroutek. Libuše Sivulská, 20. 6. - 75 let, Kryry. Antonie Kleinová, 29. 6. - 80 let, Žatec. Věra Vagnerová - 92 let, 19. 5. Domov důchodců, Louny. Všem jubilantům přejeme mnoho pevného zdraví, štěstí a spokojenost do dalších let.

Za celý region Kamila Ondrová

Region Moravský Krumlov

Jubilanti našeho regionu uvádíme:
10. 4. - 75 let Antonie Dvořáková roz. Hálková z Hájenky, bytem Brno. 11. 4. - 75 let Marie Vagenknechtová roz. Kalčíková z Vidumky, byt. Dolenice. 15. 4. - 89 let Josef Vedral z Ostrova, byt. Damnice. 81. 7. 5. - 70 let Emilie Hejlová roz. Sedláčková z Ozeran, byt. Židlochovice. 19. 6. - 70 let Josef Pavelka z Vilhemovky, byt. Olbramovice.

Jubilantům i do dalších let přejí zdraví, samou radost, žádnou starost, štěstí ať je provází a nikdy jim nic neschází.

Za region Mgr. St. Koučková

Všem jubilantům blahopřeje i redakce Zpravodaje

NAŠE ŘADY OPUSTILI ...

Region Krkonoše

Dne 11. 2. 2004 zemřela ve věku 86 let paní Žofie Holomíčková roz. Sirováková ze Senkevičevky, nyní Mladé Buky.

Upřímnou soustrast za ztrátu nenahraditelné manželky a maminky projevuje za region Krkonoše

Jiřina Novotná

Region Olomouc

Dne 6. února zemřel náš člen Josef Šulc ve svých 92 letech. Pocházel z Moldavy II a byl příslušníkem Svobodovy armády. Bydlel v Olomouci, Na Vyhliště 3.

S drahým zesnulým jsme se rozloučili v pátek 13. února 2004 v obřadní síni olomouckého krematoria. Zesnulý měl vojenský pohřeb se všemi poctami.

Upřímnou soustrast za region projevuje

Vladimír Tengler

Region Vyškov

Dne 29. ledna 2004 zemřela ve věku 71 let naše krajanka paní Ludmila Bačovská, pocházející z Martinovky, poslední žijící v Hlubočanech na Vyškovsku. Se zesnulou jsme se rozloučili 7. února 2004 v chrámu Páně ve Vyškově. Tato ušlechtilá žena převzala v roce 1995 medaili „Spravedlivý mezi národy“, udělenou izraelskou vládou její rodině za záchranu židovského chlapce v době války. Jména rodiny jsou navždy vyryta na zdi cti v zahradě spravedlivých v Jeruzalémě.

V době nedávné poskytovala pomoc Čechům, navrátilším se z Kazachstánu. Byla velice oblíbená mezi spoluobčany, její památka zůstane navždy v našich srdcích. Upřímnou soustrast pozůstalým vyjadřují krajané z regionu Vyškov.

Za region V. Pěnička a A. Vendolský

Moravskoslezský region

Oznamujeme naši krajané veřejnosti, že dne 13. února 2004 zemřela naše krajanka a dlouholetá členka paní Leonila Treslerová, narozená v Malované na Volyni nyní bytem Suchdol n. O. ve věku 77 let.

Dále oznamujeme další smutnou zprávu, že dne 28. února 2004 zemřela ve věku nedožitých 69 let krajanka Helena Dedeciusová nar. v Novokrajevě, bytem Suchdol n. O. Pozůstalým tímto vyjadřujeme naši upřímnou soustrast. Čest jejich památce.
Za výbor moravskoslezského regionu SČVP.

Dr. Vladimír Samec a Václav Dubec

Region Praha

Po delší nemoci dotlouklo srdce a odešel z našich řad 21. 2. 2004 Viktor Vigner, narozený 14. 3. 1922 v Lucku, syn starodruženika Fedouše Vignera z Českého Malína a Marie Vignerové roz. Killerové ve Mstěšíně na Volyni, absolvent gymnázia T. Kosciuszki v Lucku a účastník Čs. sboru na Východě. Byl dvakrát raněn. Zanechal po sobě dceru Milenu a syna Viktora, zetě a snachu, sestru Ninu, vnuky a ostatní příbuzné. Buď mu lehká česká zem a čest jeho památce!

Za rodinu Nina Vignerová-Doboscharevich, Londýn
Upřímnou soustrast pozůstalým vyjadřují i členové regionu Praha

Region Žatec

Oznamuji všem svým rodákům z Novokrajeva úmrtí Josefa Čapského z Kaštic, který měl pohřeb 2. února v Podbořanech. Bohužel jsme o tom mnozí v Žatci nevěděli.

Zemřel po krátké nemoci ve svých nedožitých 78 letech. Byl našim dlouholetým členem a příslušníkem Svobodovy armády ve druhé světové válce.

Začátkem února zemřela také naše členka Věra Riglová ze Stráněk, pocházela z Červené hory ve věku 81 let.

Oběma lehké odpočinutí a pozůstalým upřímnou soustrast projevuje za náš region

Kamila Ondrová

Region Frýdlant

V lednu 2004 zemřela ve věku 74 let krajanka Antonie Horáková ze Sergejevky, bytem ve Frýdlantu v Č.

Dne 17. 1. 2004 nás opustil v požehnaném věku 81 let krajan Dimitrij Pospíšil z Korce u Rovna, bytem v Dětrichově u Frýdlantu v Č.

Upřímnou soustrast pozůstalým projevují krajané regionu Frýdlant.

Vzpomínka...

Dne 15. března jsou tomu již dva roky, co nás navždy opustila naše milovaná maminka, babička a prababička Anna Vondráčková z Uničova, rodem z Hrušvice, ve svých 86 letech. Prosíme, kdo jste ji znali, vzpomeňte s námi. Dcery s rodinami a uničovský region.

Region Cheb

Všem přátelům a známým oznamujeme, že dne 15. 2. 2004 zemřel ve věku 79 let krajan Josef Janatka z Českých Novosilek, bytem Cheb. Byl účastníkem druhé světové války jako letec. Zprávu podává rodina Janatková.

Všem pozůstalým projevuje upřímnou úctou i redakce Zpravodaje

DARŮ, došlé na konto SDRUŽENÍ v únoru 2004

Region Domažlice:

Anna Řeháková, Lině 200 Kč

Region Karlovy Vary:

Soňa Berková, Karlovy Vary 100 Kč

Region Chomutov:

Jaroslav Báča, Černice 50 Kč, Věra Licinbergová, Chomutov 100 Kč

Region Žatec:

Mikuláš Horáček, Žatec 200 Kč

Region severomoravský:

Vlasta Barochová, Suchdol n. Odrou 100 Kč, Antonie Kraciková, Nový Jičín 100 Kč, Stanislav Kabát, Příbor 200 Kč, Vilém Jersák, Baška-Hodoňovice 500 Kč, Ludmila Muchová, Bruntál 50 Kč

Region Praha:

Vladimír Jeníček, Zinkovy 200 Kč, D. S., Praha 200 Kč, Vladimír Kunášek, Vysoké Třebošice 450 Kč, Libuše Vokurková, Hořovice 100 Kč, Vladimír Anděl, Londýn, Anglie 850 Kč, Jaroslava Filandrová, Praha 100 Kč

Region Litoměřice:

Josef Vyletěl, Jenišovice 200 Kč, Jarmila Dědková, Měcholupy 150 Kč, Marie Žáková, Cheb 100 Kč, Doležalová Lída, Vyšeňovice 150 Kč

Region Frýdlant:

300 Kč Manželé Lindroví, Teplice, 250 Kč Manželé Štokroví, Chotyně, 150 Kč Marelová Marie, Raspenava, Šnajdr Evžen, Jindřichovice, Tylichtrová Marie, Raspenava, Záhřebová Marie, Prachatice, 100 Kč Milická Ludmila, Liberec, Rychtr Jiří, Liberec, Veselá Eliška, Mimoň, Veselá Evženie, Raspenava, manželé Zajícovi, Liberec, 50 Kč Hausmannová Irena, Frýdlant, Chmelařová Eva, Raspenava, Jakubová Maria, Nové Město, Janičková Bohumila, Raspenava, Jedlanová Marie, Habartice, Jesinková Žofie, Raspenava, Juklíček Alexandr, Hejnice, Juklíček Vasil, Hejnice, Kohoutová Drahomíra, Liberec, Košťák Miroslav, Nové Město, Košťák Jaroslava, Nové Město, Kozák Slavomil, Raspenava, Král Vladislav, Frýdlant, Mazurek Rostislav, Frýdlant, Pospíchalová Růžena, Raspenava, Rožňová Jaroslava, Jablonec, Ing. Stejskalová Marie, Frýdlant, Švorcová Emilie, Nové Město, Tylichtr František, Raspenava, Veselá Stanislava, Předlánc, Zadražilová Antonie, Frýdlant

20 Kč Stříbrný Vladimír, Frýdlant, Evženie Šleissová, Frýdlant

Celkem 2 740 Kč

Všem dárčům ze srdce děkuje i redakce Zpravodaje

DARŮ pro moravskoslezský region

Drahomíra Zajíčková 100 Kč a Luba Mondeková 60 Kč

Důležité upozornění! Jelikož se množí dotazy dárčů na název a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravodaje.

Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha. **Číslo konta:** 000000-1937591369/0800, Čs spořitelna a.s. - Rytířská 29, Praha 1. **Dary můžete poslat i na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Svidnická 509, 181 00 Praha 8, tel.: 233 550 070.** Prosíme čtenáře, aby nás neupomínali o zveřejnění darů-dary můžeme uveřejnit teprve po obdržení účetního dokladu!! **Krajané! Neposílejte v žádném případě peněžní dary na adresu redaktorky! Díky za pochopení.** Záležitosti týkající se evidence členů - změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zasílejte na adresu: **Antonie Kramná, ul. Černého 513/5, 182 00 Praha 8,**

Tiráž: Zpravodaj vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají jejich autoři. Vychází jako občasník. Šéfredaktor: Věra Latzelová. Příspěvky nejsou honorovány, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte do 3. každého měsíce na adresu: Věra Latzelová, Slapská 1910/6, 100 00 Praha 10. Podávání novinových zásilek povoleno Česká pošta, s.p. odštěpným závodem Praha č.j.nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Toto číslo vyšlo: 20.02. 2004